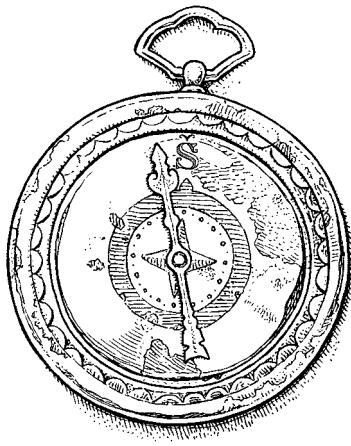

PRADŽIA

Diena buvo puiki, o tada kai kas pabandė jį suėsti.

Tai buvo juodą šunį primenantis padaras, visgi nepanašus į jokių šunį, kurį berniukui buvo tekę matyti. Padoo dantys buvo sulig vaiko ranka, o nagai galėjo sudraskyti ąžuolą.

Todėl Kristoferio Foresterio naudai galima pasakyti, kad jis mikliai, gudriai ir drąsiai išsisuko nuo pražūties.

PRADŽIA KITUR

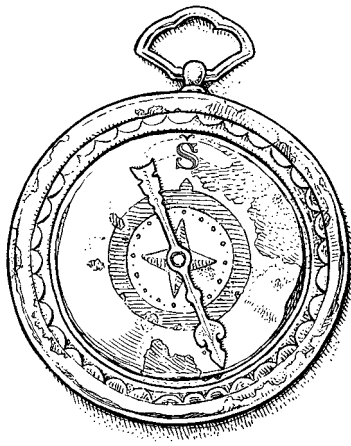
Diena buvo puiki, o tada kai kas pabandė ją nužudyti. Mal grįžo namo iš kelionės, ji parskrido iš miško išskėstomis rankomis ir plevėsuojančiu, vėjo blaškomu paltu.

Mal Arvorian galėjo skraidyti tik pučiant vėjui. Oras tą dieną buvo puikus – pūtė jūra kvepiantis vakarų vėjas, – mergaitė sukosi ir nardė šaltame danguje. Jos skraidymo paltas buvo storas ir jai per didelis, Mal vilkėjo jį keturis kartus užlenkusi rankoves. Kai vėjas pakildavo – jis galėjo būti nestiprus, bet turėjo šiek tiek pūsti, – mergaitė suimdavo palto skvernus, išskleisdavo juos kaip sparnus ir pajusdavo, kaip vėjas kelia ją aukštyn.

Tą dieną Mal nuskrido virš medžių, jos batai braukė lajų viršūnes, paskui užtelėjo žemyn, išblaškydama vienaragių kaimenę.

Virtuvėje proteta Leonora paniurzgėjo, kad mergaitės rankos šaltos ir padavė jai puodelį karšto gėrimo. Tuo metu kažkas pabeldė į duris.

Tai buvo žudikas.

ATVYKIMAS

Dieną prieš užpuolimą Kristoferis sėdėjo ant suoliuko prie keltų terminalo ir laukė senelio. Berniukas vienas atkeliavo iš namų Šiaurės Londone į Škotiją, jis buvo mirtinai pavargęs ir alkanas.

Voverė užšoko ant suoliuko ir įsispoksojo į Kristoferį. Virpėdama ji lėtai pristraksėjo artyn ir ūsais palietė berniukui kelį. Prie šios voverės prisidėjo kita, o paskui dar viena; galiausiai Kristoferiui aplink kojas sukosi septynios voverės.

Taksi stotelėje laukianti moteris atsigrėžė pažiūrėti.

– Kaip jam pavyko? – tarstelėjo ji šalia stovinčiam vyrui.

Viena voverė liuoktelėjo ir atsitūpė Kristoferiui ant bato. Berniukas nusijuokė, o voverė užstraksėjo jo blauzda iki kelio.

– Tau nieko nenutiko? – paklausė jis voverės. – Šiandien graži diena.

– Jis tikrų tikriausiai jas šeria, – pareiškė vyras ir sušuko Kristoferiui: – Negalima šerti laukinių gyvūnų! Tai kenkia jų žarnoms.

– Žinau, – pasakė Kristoferis ir nusišypsojo puse lūpų. – Aš nešeriu.

Kristoferio draugai juokavo: kad ir kur jis atsidurtų, aplink jį ima rinktis gyvūnai. Katės gatvėje glaustosi jam prie kojų; parke ant jo šokinėja šunys. Teko nutraukti futbolo rungtynes, kai prie Kristoferio pabandė prisiartinti choru kiaukštinčių lapių būrelis; dar kitą kartą atkaklūs balandžiai ėmė nardyti virš jo per mokyklos išvyką, o maudytis Hampstedo tvenkiniuose Kristoferiui buvo kone neįmanoma. Gelbėtojas liepė jam lipti iš vandens, nes netikėtai atskridęs gulbių būrys išgąsdino mažesnius vaikus.

Tada Kristoferis nusišypsojo, sušvilpė gulbėms ir išvedė jas iš tvenkinio į netoliese esančius krūmus. Viena jauna gulbė pabandė užskristi berniukui ant peties ir subraižė odą plėvėtų kojų nagais. Žymės neišnyko kelis mėnesius. Kristoferis nepyko dėl randų, jis žinojo, kad gyvūnai nemoka švelniai rodyti dėmesio ir meilės. Neretai dėl to tenka pralieti truputį kraujo.

– Tai kažin kaip susiję su jo kvapu, – tvirtai pasakė Kristoferio tėvas.

Tačiau berniukas taip nemanė, jis žinojo, kad jo kvapas nedaug tesiskiria nuo kitų bendraamžių. Kristoferis prausėsi, nors ne per dažniausiai.

Kai buvo visai mažas, gyvūnų meilė buvo didžiausias jo gyvenimo džiaugsmas. Kai paaugo, ji vis dar teikė jam begalinį malonumą, bet berniukas išmoko tai slėpti, nes tėvas dėl to visai nesi-džiaugė. Gyvūnai kėlė jam nepaaiškinamą nerimą.

– Nešdinkitės! – šaukdavo Kristoferio tėvas ir nuvydavo kates, paukščius, o kartais net peles ar žiurkes.

Kristoferis su tėvu dabar niekada nebesilankydavo kaime, nes ten tik ir lauk, kad kiškiai ims vaikytis berniuką po laukus, o kregždės kėsinsis susisukti lizdą jo plaukuose.

Taip buvo ne visada.

Prieš Kristoferio mamos mirtį tėtis buvo kitoks. Gyvūnai ėjo ir prie berniuko mamos. Kristoferis turėjo Ričmondo parke darytą nuotrauką, kurioje jų šeimą supo elniai, o tėvas juokėsi su mažučiu sūnumi ant pečių. Tačiau prieš devynerius metus mama mirė, ir tėvas susigūžė, tarsi jį būtų prislėgusi ir sugniuždžiusi didžiulė našta. Po to viskas namuose tarsi sumažėjo, sumenko ir nebeatrodė šaunu.

Todėl Kristoferis naktimis slapta atidarydavo langus, kad išleistų paukščių. Kai išeidavo laukan vilkėdamas ilgą vilnonį tamsiai mėlyną palta, kartais leisdavo žvirbliams naršyti po jo kišenės. Išvydęs tolumoj varnų būrį, berniukas darydavo lankstą pasisveikinti su jomis ir nedraudavo paukščiams žingsniuoti naguotomis kojėlėmis savo ranka iki peties. Kristoferį draugai įspėdavo:

– Varnos išles tau akis!

Tačiau berniukas tik šypsojosi ir lingavo galvą.

– Neišles.

Kai būdavo su gyvūnais, jo balsas tapdavo švelnesnis ir linksmesnis.

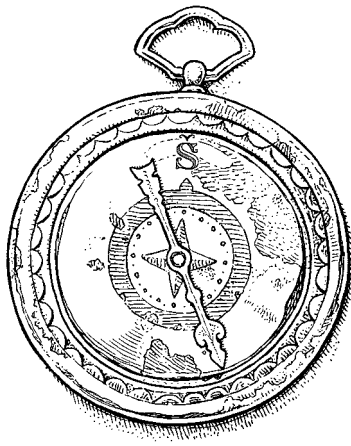
– Jos to nepadarys, – tvirtindavo Kristoferis, ir varnos nelesė. Šalia jų berniukas būdavo išties susikaupęs, budrus ir atidus.

Varnos atnešdavo jam sidabrinių sagų, sąvaržėlių ir monetų. Kristoferis pradurdavo monetose skylutes, suverdavo visas varnų dovanas ant batų raištelio ir nešiojo ant kaklo. Mokykloje vyresni mokiniai šaipėsi iš tokio vėrinio, bet Kristoferis nesiliovė jo nešioti. Taip berniukas reiškė ištikimybę gyvajai gamtai.

Kristoferis brendo, augo – jo šeimoje visi buvo augūs, ištįsusiomis kojomis ir dailiomis rankomis – ir laukė.

Ko laukė, Kristoferis negalėjo paaiškinti, jis paprasčiausiai tikėjo, taip nuoširdžiai ir stipriai, kad net paskausdavo plaučius ir skrandį, jog egzistuoja kažkas daugiau, nei jis iki šiol yra matęs. Gyvūnų elgesys atrodė tarsi pažadas.

(Jis buvo teigus. Nuostabūs dalykai visam laikui pakeis jo gyvenimą.)

ATVYKIMAS KITOJE VIETOJE

Žudikas atplaukė valtimi. Jis atėjo atsargiai ir tyliai, jo rankos buvo gražios ir švarios. Kišenėje slėpdamas peilį, žudikas nužingsniavo pro būrelį vyrų ir moterų, traukiančių ugnies žuvų laimikį. Žvejai pažvelgė į nepažįstamą atvykėlį, šis linktelėjo pasisveikindamas ir jie pamiršo jį, vos tik jis dingo iš akių, to žudikas ir siekė. Jis buvo profesionalas – daug metų kruopščiai tobulino meną likti nepastebimas. Žudiko plaukai nebuvo nei ilgi, nei trumpi, o batai nublizginti tik tiek, kad nekristų į akis. Jo akys, tamsios ir šaltos kaip jūros dugnas, prie nieko ilgam neapsistodavo. Tačiau tą puikią dieną jos sustingo ties Mal.

Tiesą sakant, žudikui buvo lengva ją rasti. Nesunku aptikti numatytą auką, jei tau liepta nužudyti skraidančią mergaitę, o tu šešių metrų aukštyje pamatai vaiką, nardantį su žuvėdrų būriu. Skraidančių žmonių nedažnai pasitaiko net Salyne.

Mal ne vienus metus mokėsi skraidyti. Klajojantis aiškiaregys padovanojo jai skraidymo paltą netrukus po to, kai mergaitė gimė. Aiškiaregys suteikė Mal vardą, o paltą padėjo prie mažų jos kojelėlių. Jis bandė pasakyti daugiau – paaiškinti, kodėl padovanojo Mal paltą, – bet namuose buvo gedulas, nes Mal motina neišgyveno gimdymo ir aiškiaregys veikia buvo išprašytas lauk.

Taigi Mal ryžosi kilti į dangų nemaž nenutuokdama, kaip tai daryti. Artimiausi kaimynai šaipėsi iš palte paskendusios mažos mergaitės, bėgančios į vėją, Mal net nuraudo. O kitą rytą pakirdo anksčiau, kad niekas jos nematyti. Iš pradžių, vėjui nurimus, Mal dribdavo žemėn skambiai trinktelėdama; kol mokėsi, buvo susilaužiusi abi kulkšnis, riešą ir išsinarinusi mažąjį pirštelį. Jos didžiojo kojos piršto nagas buvo pasidaręs žaliai juodas, o paskui nukrito. Tačiau Mal nesiliovė mokyti: laižė kraują nuo nubroz-dintų kelių, lipo į medžius ir šokinėjo iš jų.

Mal įrodė, kad kaimynai klydo.

– Aš vis tiek *išmoksiu* skraidyti, – pareiškė Mal kaimynų berniukui pasijuokus iš jos. – Nieko tu neišmanai.

Tomis dienomis ji vaikščiojo užrieti nosį. Su žmonėmis buvo sunku – Mal jautė, kad šalia jų pasidaro dygi, vis ką nors lepteli ar išrausta iki pat plaukų šaknų; danguje viskas buvo kitaip. Mal galėjo atrodyti nevalyva ir nerangi ant žemės, bet danguje, pasak vietinių, į Mal Arvorian buvo malonu žiūrėti.

Devynerių metų Mal išmoko dailiai nusileisti. Dešimties ji jau galėjo nusileisti ant kojų pirštų galų ar vienos kojos. Būdama dvylikos Mal mokėjo priglaudusi smakrą prie krūtinės persiversti ore.

Tą pavasario rytą, susikišusi batus į kišenes, Mal skraidė virš jūros, basomis kojomis braukdama per vandenį, vandenyno purslai taškė kulkšnis; mergaitė juokėsi, nes greitis teikė jai džiaugsmą.

Žudikas pažiūrėjo į Mal ir jo lūpas iškreipė pikta lemianti šypseną.

Mergaitei buvo leidžiama skraidyti tik sode ir laukuose, daugiau niekur. Jos proteta Leonora pasibaisėtų sužinojusi, kaip toli mergaitė nuskrido. Tačiau protetos draudimų sąrašas buvo ilgiausias, kone knygos dydžio, ir Mal nepajėgė jų visų paisyti.

– Negaliu, – pasakė ji Gelifenui, – visą dieną tiesiog sėdėti kambaryje ant kėdės. Taip žmogus gali pavirsti akmeniu.

Nors Mal buvo uždrausta pačiai kirptis plaukus, ji nusirėžė kirpčius nagų žirklutėmis. Kirpčiai išėjo kiek netvarkingi ir kreivoki, bet mergaitei patiko; į kasą, kad būtų gražiau, ji įsipynė aukso spalvos giją, kurią ištraukė iš siuvinėtos staltiesės. Nors Mal buvo draudžiama eiti į mišką, ji skrisdavo tenai blankioje saulėtekio šviesoje, prieš Leonorai pabundant. Mergaitė troško susipažinti su žaliomis į voveres panašiomis ratatoskomis, su kuriomis netrukus susidraugavo ir ėmė klausytis jų liežuvavimo. Savo ruožtu Mal irgi papasakojo ratatoskoms istorijų apie tai, kaip rado Gelifeną, kaip pakrantės vandenyje pamatė grifono kiaušinį: „Su visais drabužiais puoliau į vandenį jo išgriebti ir išperinau savo lovoje. Dabar jis miega ant mano pagalvės.“ Ir netrukus išgirdo, kaip viena jauna ratatoska laibu, veriamu balsu pakartojo jos pasakojimą kitai: „Dėl to kiaušinio ji, vilkėdama vakarine suknele, nuplaukė pusę kelio iki Litijos ir susikovė su nereide, štai kaip.“

Mal mėgo bėgioti po mišką su Gelifenu ieškodama vienaraigių ir godžiai valgydama vandens uogas ar stebėdama almirazų šeimyną, kuri liuksėjo per saulės spindulių išmargintą pomiškį palikdama naujos žolės pėdsaką, ženklinantį jų kelią. Kartą Mal įkando avankas – pati buvo kalta, nes priėjo per arti, – priekaištauvo Leonora, – žaizda užsikrėtė ir protetai teko budėti prie mergaitės septynias naktis iš eilės. Kai tik buvo leista išlipti iš lovos, Mal grįžo į mišką. Ten ji turėjo darbo.

Vis dėlto labiausiai Mal rūpėjo dangus. Jei, kaip kartais nutikdavo, koks miestelėnas palinguodavo galvą ir pasakydavo mergaitėi, kad ji tikra nenuorama ir našta senajai moteriai, Mal išraudusi pašnairuodavo ir lėkdavo ieškoti prieglobsčio danguje.

Skraidydama Mal jautėsi laisva. Pasisukdavo ir lėkdavo per debesis kildama vis aukščiau baltoje jų migloje – išsižiojusi, iškišusi liežuvį. O paskui grįždavo į žemę pergalingai nusiteikusi, permirkusi, įraudusiais skruostais. Mergaitė vadino tai „debesų valgymu“. Debesų skonis buvo nevienodas, skyrėsi jų temperatūra ir aromatas, kaip ir spalva – nuo pilkos iki baltos. Gelifenas dar negalėjo skraidyti kartu su Mal, todėl ji įsikišdavo jį po megztuku į užantį, augintinio snapas kyšojo virš mėlynos vilnos apykaklės.

Metams bėgant žmonės ėmė įtarti, kad Mal yra kažin kokia keista. Kai kurie pavydėjo, kad jų vaikai ne tokie, o kiti tuo džiaugėsi. Tačiau žmonės buvo užsiėmę ir dažniausiai palikdavo Mal ramybėje, ir ji galėjo bėgioti, valgyti ir skraidyti.

Tą dieną žudikas pasielgė kitaip.